

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/135/2015
Identifikačné číslo spisu:	5412200470
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5412200470.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu GENERAL FACTORING, a.s., so sídlom v Bratislave, Košická 56, zastúpeného advokátskou kanceláriou HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 12, proti žalovaným 1/ Ing. X., bývajúcej v X., 2/ W., naposledy bývajúcemu v X., t.č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom Mestom Dolný Kubín a 3/ E., naposledy bývajúcemu v G., t.č. na neznámom mieste, o zaplatenie 11 521,06 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 103/2012, o dovolaní Mesta Trenčín proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. októbra 2014 sp. zn. 9 Co 906/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Dolný Kubín uznesením z 30. júla 2014 č.k. 7 C 103/2012-169 zrušil svoje uznesenie z 22. mája 2014 č.k. 7 C 103/2012-156, ktorým bola R., rod. K., nar. XX.XX.XXXX., trvalo bytom G., ustanovená za opatrovníka pre žalovaného 3/ E., nar. XX.XX.XXXX, na zastupovanie v konaní o zaplatenie 11 521,06 € s príslušenstvom, vedenom pod sp. zn. 7 C 103/2012 a ustanovil Mesto Trenčín so sídlom v Trenčíne, Mierové námestie 2, za opatrovníka pre žalovaného 3/ E., nar. XX.XX.XXXX, na jeho zastupovanie v konaní o zaplatenie 11 521,06 € s príslušenstvom, vedenej pod sp. zn. 7 C 103/2012.

Krajský súd v Žiline na odvolanie Mesta Trenčín uznesením z 30. októbra 2014 sp. zn. 9 Co 906/2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. Uviedol, že v danom prípade sú splnené všetky predpoklady v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. pre ustanovenie opatrovníka. Odvolací súd dospel k presvedčeniu, že ustanovenie mesta, ktorého základnou úlohou vyplývajúcou z § 1 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení je i starostlivosť o potreby obyvateľov, za opatrovníka osobám, ktoré majú zistený pobyt na jeho území, je dôvodné. Konštatoval, že pokiaľ ide o vôľu mesta ako právnickej osoby zastupovať účastníka v konaní, táto je do značnej miery obmedzená povinnosťami stanovenými v zákone o obecnom zriadení, a preto na nesúhlas mesta odvolací súd neprihliadol.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podalo Mesto Trenčín dovolanie s odôvodnením, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Namietalo, že odvolací súd vôbec neskúmal postup prvostupňového súdu pri výbere opatrovníka. Poznomenalo, že v prípade ustanovenia opatrovníka aj napriek jeho nesúhlasu by síce konanie na súde mohlo pokračovať, ale opatrovník by zastupoval neprítomného účastníka konania len formálne, opatrovník by bol v konaní pasívny a nehájil by záujmy účastníka konania. Malo za to, že takéto poňatie zastupovania účastníka opatrovníkom je v rozpore so znením § 29 O.s.p. a jeho zaužívaným výkladom, a preto by nemalo byť zo strany súdu tolerované. Na základe uvedeného sa domnievalo, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a podľa jeho názoru je aj v rozpore s ustálenou judikatúrou. Z uvedených dôvodov žiadalo rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal subjekt, za ktorého koná zamestnanec, ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 druhá veta O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, iba ak to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky. V danom prípade je dovolaním napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje žiaden zo znakov uznesenia podľa § 239 ods. 2 O.s.p. Dovolanie preto podľa citovaných ustanovení prípustné nie je.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zoberal aj otázkou, či nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. V zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľ tvrdí, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí predovšetkým v tom, že bol ustanovený za opatrovníka napriek nesúhlasu.

O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Uvedená vada konania je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolateľ namietal, že súdy nižších stupňov nesprávne interpretovali ustanovenie § 29 O.s.p, keď ho ustanovili za opatrovníka napriek jeho nesúhlasu. Namietal teda nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. však dáva možnosť konať pred súdom do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením súd nemôže účastníkovi odňať možnosť konať pred súdom, lebo právnym posúdením sa mu neznemožňuje realizácia jeho procesných práv. Nesprávne právne posúdenie veci je (tak ako iná procesná vada konania) síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd by sa ním mohol zaoberať až vtedy, ak by dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ poukazuje na závery vyslovené Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4 Obo 12/2012. K tejto námietke dovolací súd uvádza, že v tomto prípade najvyšší súd rozhodoval ako súd odvolací, kde právna úprava odvolacieho konania a prípustnosti odvolania je odlišná ako v prípade dovolania. Prípustnosť odvolania, kde tento opravný prostriedok smeruje proti neprávoplatnému rozhodnutiu, je upravená odlišne ako v prípade dovolania.

Pretože prípustnosť dovolania Mesta Trenčín nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.